

OSOBNÁ STRÁŽKYŇA

(úryvok)

Kapitola 03.

Vážne musia ten múr prenášať cez stred trhoviska? A ešte aj v tomto čase, keď je tu najviac ľudí? Keby som mohla prezradiť, kto som, tak by som im vynadala až by sčerneli v podzemných katakombách. Pomyslím si.

Vtom sa ku mne na zem vrhne princezná a čupne si vedľa mňa. Vie, že ja som tvrdý oriešok, a že ma len tak niečo nezlomí, a už vôbec nie hlúpa kulisa, no aj tak so mnou začne triasť ako s mŕtvolou a volať o pomoc.

„Prosím, pomôžte mojej sestre! Prosím! Zranila sa!“ Kričí do všetkých strán, až kým sa okolo nás nevytvorí zhuk ľudí, upierajúci svoj zrak na mňa. Vidím len obrysy, no cítim na sebe až príliš veľa pohľadov, na ktoré nie som zvyknutá.

Zrazu sa mi niekto dotkne pravej ruky, má teplú a drsnú dlaň. Snažím sa rozostriť, no nejde to.

„Slečna?“ Osloví ma hrubý mužský hlas. „Slečna, ste v poriadku? Ako sa volá?“ uprie pohľad na princeznú, ktorá po krátkej odmlke odpovie „Nisi! Volá sa Nisi.“ Tlmene vykrične moju prezývku z detských čias a ja zaklipkám očami.

„Dobre, Nisi potrebuje lekára. Je tu niekto lekár?“ poslednú časť vety zakričí. „Som v poriadku. Nikoho nepotrebujem.“ vyhlásim a snažím sa postaviť, ešte stále s privretými očami. On ma chytí pod chrbtom a potiahne ma za ruku, aby mi pomohol vstať. Jeho zovretie vypovedá o jeho sile, keďže ma postavil bez väčšej fyzickej námahy. Keď som na nohách, oči sa mi otvoria samé. Zachváti ma bolesť hlavy.

Do kelu, povzdychnem si v duchu, keď sa zadívam na muža, ktorý mi pomohol vstať. Je to muž s nejakou vojenskou hodnosťou, ktorý ak je tu, istotne pôjde aj na slávnosť orchideí, tam ma nesmie zazrieť.

Muž je o trištvrte hlavy vyšší odo mňa, môže merať okolo 190 cm. Má na sebe uniformu zemného kráľovstva, a na boku pri ľavom bedre má pripevnený meč, ktorého rukoväť je vyrobená z jantáru. Keď svoj pohľad presuniem ku jeho tvári, vidím na nej prach zmiešaný s pieskom a potom, ktorý zvýrazňuje malé jazvy a jemné strnisko na sánke. V hnedých očiach sa mu leskne odhodlanosť, nesúcitnosť a chlad. Hnedé kučery má rozstrapatené na všetky strany. Jeho napnuté svaly na sánke aj na krku a prísny pohľad, ktorým na mňa hľadí, vzbudzujú prirodzený rešpekt.

„Ste odtiaľto?“ spýtam sa hľadiac mu priamo do očí. Zvádzame boj, kto skôr uhne pohľadom. „Nisi!“ Pribehne ku mne princezná a objíme ma okolo hrude so slzami v očiach. Oblapím ju jednou rukou a pritisnem si ju k sebe.

„Je v poriadku.“ povie nejaký hlas v dave a ten sa náhle rozpáchne.

Osamieme, stojím tam ja, princezná po mojom boku a záhadný muž, až dovedy, kým sa medzi nás nevrúti rad opitých mešťanov, ktorí sa pochytili za plecía a vytvorili húsenicu, a tým nás rozdelili.

Princezná sa odtiahne a spýta sa „Si v poriadku? Hrozne som sa bála.“ Ja sa na ňu mierumilovne usmejem a palcom jej utriem slzu, tečúcu jej po líci „Nepatrí sa, aby ste na verejnosti plakali, ale áno, som v poriadku,“ vypnem hrud' a nadvihnem bradu „mňa sa predsa tak ľahko nezbavíte!“ vyhlásim. Princezná si utrie slzy z líc chrbtom rúk a pobavene sa usmeje „To by som sa ani nechcela.“

Z ničoho nič zaznejú prvé tóny lýry, potom bubnov a aj gitary a okolo nás sa začína robiť viac a viac voľného priestoru, uvedomím si, že stojíme v strede provizórneho tanečného parketu.

Potiahnem princeznú za ruku, aby sme uvoľnili priestor tanečníkom a ona poslušne kráča za mnou. Postavíme sa na kraj, ku fontáne s vtákom Fénixom uprostred. Voda, ktorá rozosieva jemné kvapky všade naokolo ma príjemne chladí na odokrytých častiach pokožky. Ponorím si do vlažnej priehľadnej vody ruku, ktorú si potom priložím k boľavému čelu. Je to osviežujúce. Princezná zatiaľ venuje pozornosť prvým odvážlivcom, ktorí sa zvrátajú v strede námestia.

„Nechceli ste ísť navštíviť vešticu?“ spýtam sa jej uštipačne. Ona sa len uškrnie a povie vyrovnaným hlasom „Zatiaľ, čo ty si si ležala na zemi, ja som z diaľky videla, že tu aj tak nie je. Asi len zabudli zvesiť letáky. Škoda.“ vzdychne si. „No keď už sme tu...“ veľavravne sa na mňa pozrie a ja len prudko pokrútim hlavou. „Nie!“ poviem rázne „určite ma dnes nevidíte tancovať.“ Ona len spraví znudenú grimasu a vmieša sa medzi tanečníkov, skôr ako ju stihnem zadržať. Zatiaľ sa drží na dosah, takže ju vidím.

Sadnem si na fontánu, a na chvíľu si vydýchnem, pozorujem princeznú a okolitý ľud, ako sa bavia. Pijú, tancujú, spievajú a sem tam spravia malú stávkku alebo obchod. Jeden kútik sa mi nepatrne zdvihne, mám takého chvíle rada.

Kapitola 04.

Princezná po hodnej chvíli príde zadychčaná za mnou. „O veľa prichádzaš!“ vyhlási trhane. Ja sa na ňu usmejem, pokrútim hlavou a potľapkám vedľa seba, kde je voľné miesto. Ona si rýchlo sadne a pomaly z nej vyprchá adrenalín a nadbytočná energia. Opre sa hlavou o moje rameno a zhlboka dýcha.

Po chvíli sa vystrie a zvolá „Som hladná!“ ja sa postavím a poobzerám po okolí. „Čo by ste si dali? Lebo tu to vyzerá, že zoženieme len ovocie, ktoré Vás asi veľmi nezasýti, alebo surové ryby, ktoré neviem ako by ste jedli.“ pri tej predstave sa mi samovoľne nadvihne jeden kútik úst a zo mňa vyjde tlmený posmešok. „Ako si správne podotkla, chcelo by to niečo sýte. Podme sa pozrieť do pekárne oproti krajčírstvu.“ Povie princezná s trochu urazeným výrazom a rukami prekríženými na prsiach. „Fajn, aj mne už vyhladlo a majú tam moje obľúbené pečivo.“ poviem takmer zbytočne, pretože ona už stojí na nohách a prediera sa davom.

Už sme skoro tam, a ja sa vyhýbam všetkým trčiacim predmetom, a aj zrážkam s inými ľuďmi oblúkom. Keď sa postavíme do radu, ktorý sa pred pekárňou vytvoril, princezná je otočená smerom ku krajčírstvu a obzerá si šaty, ktoré sú vystavené na podstavci vo výklade.

„Mimochodom, ty už šaty na slávnosť máš?“ Spýta sa uštipačne a pri pohľade na mňa zdvihne jedno obočie. Dokelu, zahreším pre seba. Zabudla som na šaty! Uvedomím si.

„Nie nemám.“ vzdychnem si, no tón hlasu si stále držím v norme. Nechcem, aby princezná využila moju chvíľkovú slabosť, že som na niečo zabudla a spravila si zo mňa bábiku, ktorú môže poobliekať ako malé dievčatko.

Rad sa rýchlo posúva, pred nami už je len nevelká skupina ľudí.

„Dala som ti jedny ušiť!“ povie princezná so zdvihnutou bradou, a tvári sa ozaj hrdo. Ja na ňu vyleštím oči a premýšľam, či som zle nepočula. „Da... Dali ste mi ušiť šaty?“ po chvíli zo mňa vyjde. „Prečo?“ na to mi už nestihne odpovedať, lebo sme na rade, ja si zoberiem len osúch, v ktorom je naukladaná zelenina, syr a mäso. Zatiaľ, čo sa princezná rozhoduje, ja si prezerám okolie a snažím sa eliminovať všetky hrozby pohľadom.

Po chrbte mi prešli zimomriavky, keď mi pohľad zablúdil priamo do hnedých očí, ktoré ma sledovali a približovali sa, lebo ich majiteľ smeroval priamo ku mne. Vedľa neznámeho muža z rána si razil cestu davom ďalší muž, ktorý však bol o niečo menší, a taktiež vyzeral mladšie a veselšie. Žeby boli bratia? Nie, na to sú až príliš odlišní, žeby starí priatelia, alebo sa možno len teraz zoznámili? Kládla som si otázky v duchu.

Zaplatili sme a ja som sa snažila vyhýbať bronzovým očiam toho chlapa. Dokonca sa mi to aj podarilo, keď sme zmenili smer, no márne, princeznej neunikne vôbec nič.

„Aha! Tam je ten chlapík z rána, ktorý ti pomohol.“ a mykne hlavou ich smerom. „Áno, všimla som si.“ skonštatujem znudene. Pozrie sa mi priamo do očí, ktoré však neupieram na ňu, ale na muža v diaľke. Neviem, čo v mojich očiach zazrela, no potom len povie „No čo, veď toto trhovisko nie je až také veľké, možno sa znovu stretneme.“

„Kam si sadneme?“ spýtam sa napokon, aby som zmenila tému. Princezná to určite postrehla, no nerýpe do mňa. Obzrie sa okolo seba a potom ukáže na lavičku, ktorá je trochu ďalej. Prikývnem a spoločne sa k nej vydáme. Sadneme si a pustíme sa mlčky do jedla.

Keď dojem, postavím sa a začnem si oprašovať zo šiat omrvinky, ktoré som si tam natrúsila pri jedení. Obzriem sa po blízkom okolí a hľadám jeden pár hnedých očí, ktoré by na mňa pozerali, no žiaden nevidím. Vydýchmem si.

Potom doje aj princezná a spraví to isté čo ja. „Čo keby sme sa išli pozrieť ešte na chvíľu na tanečníkov a potom sa vyberieme domov?“ spýta sa princezná. O hodinu sa začne stmievať, a ja by som tu potom nerada zostala s ňou na krku, lebo tunajší obyvatelia nemajú veľmi mravnú povahu, keď sa zotmie. Platí u nich toto heslo: „Niet slnka, niet dozoru!“

Tentoraz sa vydám ja prvá, a princezná ma drží za kus sukne, aby sa odo mňa neoddelila. Dostaneme sa skoro až ku prednému radu, v ktorom takmer všetci tleskajú.

Dohrá melodická pieseň a začnú hrať ďalšiu, princezná už vedľa mňa neobstojí, a tak sa prediera dopredu. Zaradí sa do formácie, v ktorej stoja tanečníci. Hudba stíchne a jeden

chlap vystúpi zo zostavy a začne prizývať ľudí, aby sa pridali „aby bola väčšia zábava“. Väčšina sa aj nechá zlákať a zaradí sa. Muž ich zbežne prepočíta a nahlas zakričí „Ešte jedného dobrovoľníka! Už chýba iba jeden!“ Rozhliada sa po dave, a hľadá nejakú poddajnú dušu. No márne, v dave už zostali len starešky, starčekovia, invalidi alebo ľudia, ktorí sú pod obraz opití už od rána.

Zrazu počujem ako princezná zakričí „Aha, tamtá slečna v červených šatách vyzerá, že sa vie hýbať.“ a ukáže na mňa prstom. Chlap, ktorý má pred tým prehliadol ako krajinu sa teraz na mňa pozrie s iskrami v očiach. „Výborne! Pod' sem, medzi nás, nehanbi sa!“ Hanbenie bolo to posledné, na čo som práve v tejto chvíli myslela. Škaredo som zazrela na princeznú, ktorá sa na mňa vyškierala od ucha k uchu.

Dav ma začal vyzývať najprv potleskom a potom sa k tomu pridali aj krik. S ťažkým srdcom a nechutenstvom som prijala ponuku k tancu. Vykročila som z davu a vydala sa na miesto vedľa jedného chlapca, ktorému chýbala partnerka. Môže mať okolo 12 rokov. Bol tu skoro jediný svojho veku, keďže deťom v jeho veku tieto tance už pripadajú trápne.

„Vieš kroky?“ spýtal sa ma priateľsky „Trochu, no rýchlo sa učím.“ odpoviem mu. Spoločenské tance som tancovala len pár krát, no už som určite robila aj zložitejšie veci ako toto.

„Ako si na tom ty?“ pozriem sa na chlapca, ktorý mi podáva roztrasenú ruku, prijmem ju. Rozoznie sa hudba, my sa pohneme a on mi odpoveď zakričí, aby som ju však počula len ja „Mama ma nútila učiť sa ich. Takže by sa dalo povedať, že ich ovládam.“ obidvaja sa zasmejeme.

Vykopávame pravú nohu do strany potom to isté druhou nohou na opačnú stranu a nasleduje točenie, a tak to pokračuje, až kým si nevymieňame v pohybe partnerov. Už som tancovala s chlapmi, ženami a aj deťmi, no stále nie s princeznou, ktorú usilovne hľadám v dave.

Zrazu ju zazriem pri otočke s mladíkom, ktorý mi príde povedomý. Otáčam sa, kopem nohami do strán, a tak ako figúry, si obmieňam aj partnerov, no pohľad mám stále upretý na princeznú.

Pieseň sa spomalí, aby ľuďom dovolila vydýchnuť, a ja si vtedy uvedomím, že princezná už asi poslednú trištvrtu hodinu tancuje iba s jedným partnerom. Hľadá na ňu ozaj uprene, vyzerá to, že sa mu páči, a jej úsmev na perách hovorí o tom, že to cíti rovnako.

Spravím otočku a môj nový partner ma pevne schytí pod lopatkami, a ja tak nájdem stratenú chvíľkovú nerovnováhu. Pohľad však stále upieram na princeznú.

„S ním je v bezpečí.“ povie mi povedomý hrubý mužský hlas po chvíli. „Čo?“ Spýtam sa, lebo mi unikla skoro celá veta. „On by vašu sestru ochránil, ak by sa niečo dialo.“

Kapitola 05.

„Moju sestru...“ V tom momente mi docvakne, s kým mám tú česť. Trhnem hlavou a pozriem sa svojmu partnerovi do očí. Má ich gaštanovo hnedé a prenikavo sa pozerajú do tých mojich. Odtiahnem sa, no on ma z tanečného postoja odmieta prepustiť.

„Čo chcete?“ spýtam sa. Pozrie sa na hrajúcich hudobníkov a potom sa poobzerá naokolo, zatočí ma a riadi sa tanečnými krokmi. „Chcete odísť v najlepšom?“ spýta sa podpichujúco. Zatočí ma na druhú stranu a ja si uvedomím, že hudba sa stišuje už po druhý krát, čo v týchto tancoch znamená, že príde čoskoro vyvrcholenie – čo jest, že sa všetci pochyťajú za ruky a utvoria veľkú prepletanú ľudskú reťaz, z ktorej sa postupne vymotávajú v rytme hudby.

„Čo ste mysleli tým, že ju ochráni?“ pretnem otázkou skľučujúce ticho. On skloní hlavu a povie „Videli ste, ako sa na ňu pozeral? Nikomu by nedovolil ublížiť jej. Plus má na to výcvik.“ Výcvik? Zarezonuje vo mne. Žeby robil niekomu osobného strážcu? Ale komu? Nie, to je hlúposť. Keď sa naňho pozriem je na ňom vidno, že má svaly, no nie určite patriace osobnému strážcovi. Uvažujem sama pre seba.

„Čo hlava? Nisi?“ vytrhne ma z myšlienok, a ja obdivujem, že si pamätá prezývku, ktorou ma nazvala princezná Nonilis. Nestihnem odpovedať, lebo hudba stíchla a my máme len pár sekúnd, kým sa správne polapáme za ruky s ostatnými. Keď som na svojom mieste a držím za ruky správnych ľudí, vydýchnem si a hľadám v dave princeznú.

„Tam!“ ukáže mi prstom smer. Princezná sa usmieva a vyzerá byť naozaj šťastná. „Vy ste bratia?“ zaujímam sa. Mužovi sa veľmi nepatrne zdvihne kútik pery na sklonenej hlave, a ja si ho na stotinu sekundy všimnem. Tlačíme sa na seba ramenami, lebo nás ľudia opodiaľ, ktorých držíme za ruky ťahajú raz k sebe a potom od seba.

„Nie!“ Odvetí rázne po odmlke a pohľad uprie pred seba na rozhodcu, ktorý nás začína štartovať. Sánku má pevne zovretú, z čoho si vyvodím, že je pravdepodobne veľmi súťaživý. Ozve sa zvuk menšieho lesného rohu, dáva nám najavo, že sa môžeme začať rozmotávať.

Ja mám dve priority: 1. Rýchlo sa vymotať, 2. stále sledovať princeznú a v prípade potreby nájsť najrýchlejšiu cestu k nej.

Ľudia ma podliezajú a ja ich prekračujem, a takto to ide, kým sa aspoň trochu nerozmotáme. Už vidno len zopár lúčov žiarivého slnka, ktoré pomaly, ale iste zachádza za kopce, začína sa stmievať a nás obklopí šero, ktorému som sa tak veľmi chcela vyhnúť. Prosím vesmír a všetky nadpozemské sily, aby princeznej dohovorili, a aby sa na mňa pozrela, no ona ma oči len pre chlapca, ktorý ju drží za ruku a uprene na ňu hľadí.

Už sú skoro všetci rozmotaní, opäť zaznie lesný roh a ľudia sa pustia a začnú tliekať, výskať a objímať sa „Zvládli sme to!“ kričia, zatiaľ čo ja sa predieram cez nich a pevne stískam tašku so šatami. Hľadám princeznú, alebo aspoň chlapca, čo bol s ňou.

Zrazu započujem známy smiech, patriaci princeznej. Hľadám ju všade v dave, otáčam sa a občas aj vyskočím od zúfalstva. Potom medzi ľuďmi zazriem jej zlatistý vrkoč, ktorý sa leskne, vo svetle magických, vznášajúcich sa lúčov. Rozbehnem sa priamo k nemu a chytím princeznú za rameno a oslovím ju „Toto, mi už nerobte, prin..“ zarazím sa, lebo predo mnou stoja dvaja

chlapi „Noli!“ spanikárane vykriknem. Princezná sa zasmieje a otočí sa ku mne „No nebolo to úžasné?“ spýta sa s radostným hlasom. „Nie, nebolo!“ precedím cez zuby a schytím ju za ruku. „Je čas ísť!“ vyhlásim s pohľadom upretým na ňu a potom sa otočím k mužom „Páni,“ oslovím ich a s malým úklonom dopoviem „tešilo nás!“

„Počkaj! To len tak odídeš?“ zavolá za princeznou mladík. Ona sa mi vytrhne zo zovretia a beží za ním a obdarí ho objatím na rozlúčku. Naozaj sa v týchto chvíľach cítim ako zlý človek, ktorý nedopraje dvom mladým ľuďom lásku. Vrátim sa späť k princeznej a postavím sa za ňu, je to trápne, lebo sa s mužom, ktorý mi robil partnera, vyhýbame pohľadom a hladíme na zamilovaný párik pred nami. Keďže si princezná s chlapcom niečo začali šepkať, muž sa ma po chvíli nakoniec spýta „Neviete, kde by sa tu dalo prenocovať?“

„Záleží, na čo ste zvyknutý.“ poviem uštipačným tónom. Muž si iba poškriabe temeno hlavy a potom dodá „Mne by stačila aj stajňa, no neviem čo princ. No hostinec by bol ideálny.“

Princ! Opakuje sa mi stále v hlave, nemám ďaleko od toho, aby som naňho fyzicky vypleštila oči. Snažím sa zachovať kamennú tvár a ukludniť sa aj vo vnútri.

Pohľadom prebehnem po mužovi oproti mne, a potom sa pozriem na mladého muža, ktorý sa tisne k princeznej.

Takže ten mladý je princ, a ten čo stojí oproti mne je ...

V hlave mám zmätok, na sucho prehltne a ukážem na najbližší hostinec. On len kývne hlavou na znak vďaky, a ja spravím to isté len rýchlejšie.